

Στην Ελλάδα του 2004 και των Παραολυμπιακών Αγώνων, το «άθλημα» στο οποίο επιδίδονται καθημερινά –και κατ' ανάγκη- τα άτομα με κινητικές δυσκολίες είναι συνήθως ο αγώνας δρόμου ...μετ' εμποδίων, ανάμεσα από παράνομα σταθμευμένα ΙΧ και πάνω σε ακατάλληλες ή κατεστραμμένες ράμπες και πεζοδρόμια.

Για την πολιτικό μηχανικό Άννα Κουκουδέα, η οποία χρησιμοποιεί αμαξίδιο από το 2000, πιο ευχάριστη είναι η κίνηση στο νερό της πισίνας. Κολυμβήτρια με οκτώ μετάλλια από τη συμμετοχή της στα πανελλήνια πρωταθλήματα της περιόδου 2001-2004 και στο διαβαλκανικό του 2003, η Άννα, που έχει στο ενεργητικό της ένα χρυσό και αρκετά αργυρά, είναι τώρα έτοιμη να βάλει «πλώρη» για τους Παραολυμπιακούς του Πεκίνου το 2008.

Με την τριπλή ιδιότητα της μηχανικού, της γυναίκας με κινητικές δυσκολίες και της αθλήτριας με διακρίσεις, η συνάδελφος συνοδεύει το «Τεχνογράφημα» σε μια νοητή βόλτα στους δρόμους των ελληνικών πόλεων, αλλά και στις αθλητικές και τουριστικές υποδομές τους. «Φωτογραφίζει» την ανεπάρκεια ειδικών ραμπών (αλλά και τις σοβαρές κακοτεχνίες ή τη λανθασμένη χωροθέτησή τους στην περίπτωση που υπάρχουν), παίρνει το Μετρό, επισκέπτεται κολυμβητήρια και μπαίνει στα ελάχιστα ξενοδοχεία που έχουν εξοπλιστεί για την άνετη πρόσβαση των ανθρώπων με αμαξίδια.

Σύμφωνα με την Άννα (που πριν το ατύχημά της εργαζόταν επί τετραετία ως επιβλέπουσα μηχανικός στο construction management του κεντρικού τομέα της εταιρίας ΕΓΝΑΤΙΑ ΟΔΟΣ ΑΕ), η βελτίωση της αποθαρρυντικής σήμερα κατάστασης μπορεί να έρθει μέσω από την εφαρμογή του τρίπτυχου: καλός σχεδιασμός απαιτούμενων υποδομών-επαρκής συντήρηση των έργων-εκπαίδευση και αλλαγή νοοτροπίας των πολιτών. «Πρέπει να δοθούν κίνητρα, ώστε οι άνθρωποι με κινητικές δυσκολίες να μπορούν να βγαίνουν από τα σπίτια τους», δηλώνει η Άννα στο «Τεχνογράφημα» και προσθέτει ότι ως μηχανικός που βιώνει την κατάσταση «από μέσα», θα επιδιώξει να καταθέσει τη δική της συνδρομή στην αντιμετώπιση του προβλήματος.

Αυτή τη στιγμή έχω αναγκαστεί να διακόψω την κολύμβηση, επειδή ο προπονητής μου είχε να προετοιμάσει τους δύο Παραολυμπιονίκες και ο φόρτος εργασίας του ήταν πολύ αυξημένος. Χωρίς τον προπονητή μου, όμως, δεν μπορώ να αθληθώ. Αφενός, στο Ποσειδώνιο όπου αθλούμαι συνήθως, βρίσκεται εκτός λειτουργίας το ειδικό κάθισμα που χρησιμεύει για να με κατεβάζουν στο νερό. Έτσι, χρειάζονται δύο άτομα για να με βάλουν στην πισίνα και άλλα τόσα για να με βγάλουν. Χωρίς τον προπονητή μου δεν μου επιτρέπεται να προπονηθώ παρά μόνο με δική μου ευθύνη.

Επιπλέον, οι ώρες λειτουργίας της πισίνας του Ποσειδωνίου, ειδικά για τη δική μας ομάδα, είναι 10 το πρωί έως 12 το μεσημέρι. Εν ολίγοις, κάποιος που εργάζεται δεν έχει τη δυνατότητα να αθληθεί. Οπότε, ως αποτέλεσμα του συνδυασμού αυτών των παραγόντων, δεν μπορώ να πάω κολυμβητήριο.

Και μιλάμε για το Ποσειδώνιο τώρα, όπου η κατάσταση έχει βελτιωθεί σημαντικά τα τελευταία χρόνια, γιατί στο Εθνικό Κολυμβητήριο τα πράγματα είναι χειρότερα: πρέπει να περπατήσεις πολύ για να χρησιμοποιήσεις τις εγκαταστάσεις, έχει πολλές σκάλες και καμία υποδομή για ΑμεΑ, ενώ δεν υπάρχουν ούτε τα κατάλληλα αποδυτήρια. Στο θέμα των

ANNA ΚΟΥΚΟΥΔΕΑ

Μια μηχανικός κολυμπάει προς τους Παραολυμπιακούς του Πεκίνου

ΜΕ ΠΟΡΣΕ ΣΤΟΝ ...ΚΑΤΣΙΚΟΔΡΟΜΟ

Πότε και πώς αποφάσισες να ασχοληθείς με την κολύμβηση;

Ήταν Δεκαπενταύγουστος και δούλευα ακόμη στην Εγνατία Οδό ως επιβλέπων μηχανικός, όταν πήγα μια εκδρομή στη Βάλια Κάλντα. Εκεί, στο Αρκουδόρεμα, κάνοντας βουτιά από ύψος μόλις 60 εκατοστών, χτύπησα το κεφάλι μου σε έναν βράχο, με αποτέλεσμα να επέλθει η βλάβη που οδήγησε στην αναπηρία μου.

Έτσι έμεινα τετραπληγική. Αλλά είπα στον εαυτό μου: μια καινούργια ζωή αρχίζει. Παρακολούθησα ένα εξαμηνιαίο πρόγραμμα αποκατάστασης στη Γαλλία και γυρίζοντας στην Ελλάδα άρχισα να εργάζομαι για το ΤΕΕ/ΤΚΜ. Βέβαια, όταν γύρισα από τη Γαλλία, όπου οι δημόσιες υποδομές για τα ΑμεΑ είναι καταπληκτικές, αισθάνθηκα κάπως σαν να με ρίξαν με Πόρσε σε ...κατσικόδρομο. Την κολύμβηση την ξεκίνησα λίγους μήνες μετά το ατύχημα. Τη διάθεση να ασχοληθώ με το άθλημα, μου την ενέπνευσε ο παραολυμπιονίκης Αντώνης Κιμούνδρης, που, μαθαίνοντας για την περίπτωση μου από φίλους, ήρθε και με είδε και με έπεισε ότι μπορούμε να καταφέρουμε τα πάντα.

Εξάλλου, στο γαλλικό κέντρο αποκατάστασης

Propara είχα την ευκαιρία να γνωρίσω τον Jean Marc Barbin, ο οποίος ήταν πολύ καλός καθηγητής και δάσκαλος των σπορ με 15 χρόνια εμπειρία και με βοήθησε να ξεπεράσω τον πανικό μου πάνω στην κολύμβηση. Με έμαθε να κολυμπάω ως άνθρωπος με αναπηρία και να προφυλάσσω τον εαυτό μου από ενδεχόμενα ατυχήματα μέσα στο νερό. Σήμερα κολυμπάω με δύο στυλ, ύπτιο και ελεύθερο. Γυρίζοντας στην Ελλάδα, με ανέλαβε ο Γιάννης Μαχίλης, προπονητής δύο παραολυμπιονικών. Ήδη από την τρίτη ημέρα που μπήκα στην πισίνα κολύμπησα 800 μέτρα. Φέτος έφτασα μέχρι την Προολυμπιάδα. Ωστόσο, ήμουν άτυχη, γιατί κατά τη διαδικασία της αξιολόγησης μου από τον αρμόδιο διεθνή οργανισμό, με αναβάθμισαν σε κατηγορία. Η μεγαλύτερη κατηγορία στην οποία με κατατάξαν, με ανάγκασε να μείνω εκτός. Και αυτό γιατί στη συγκεκριμένη κατηγορία μπαίνουν συγκεκριμένα υψηλά όρια τα οποία πρέπει να «πιάσεις» και εγώ δεν είχα στη διάθεσή μου καθόλου χρόνο για να πετύχω κάτι τέτοιο. Ήταν αδύνατο.

Υπάρχουν στη Θεσσαλονίκη επαρκείς υποδομές για την άθληση κολυμβητών με κινητικά προβλήματα;

αποδυτηρίων, βέβαια, πρόβλημα παρουσιάζει και το Ποσειδώνιο, λόγω του ότι ακολουθήθηκαν για την κατασκευή τους παλιά πρότυπα και κανονισμοί, που πρέπει να αλλάξουν.

ΠΛΩΡΗ ΠΑ ΤΟ ΠΕΚΙΝΟ

Αυτό σημαίνει ότι η κατάσταση σε εξαναγκάζει ουσιαστικά να σταματήσεις την κολύμβηση;

Όχι βέβαια! Αμέσως μόλις ο προπονητής μου ο Γιάννης Μαχίλης επιστρέψει στη Θεσσαλονίκη, έχοντας ολοκληρώσει την προσπάθειά του με τους δύο ολυμπιονίκες που είχε αναλάβει, θα μπούμε στο πρόγραμμα για την Παραολυμπιάδα του Πεκίνου. Έτσι είναι, ψάχνεις έναν συγκεκριμένο τρόπο ζωής για να κάνεις καλύτερα τα πράγματα. Και η κολύμβηση με βοηθάει πολύ. Τώρα που την έχω σταματήσει προσωρινά το καταλαβαίνω.

Κατά τους Αγώνες της Αθήνας, η Ελλάδα δεν είχε εκπροσώπηση μόνο σε δύο αθλήματα, το ράγκμπι με αμαξίδια και το ποδόσφαιρο 7x7. Εν ολίγοις φαίνεται ότι τα ΑμεΑ στη χώρα μας έχουν πλέον ανακαλύψει τις χαρές και τις δυνατότητες του αθλητισμού. Αναρωτιέμαι όμως: αυτή η στροφή προς τον αθλητι-

συνέχεια στη σελίδα 22